

Hitler a fost finanțat de către Rezerva Federală și Banca Angliei

Prof. univ. dr. Iuri Rubtsov © 25 Septembrie 2022

„De la Primul Război Mondial până în prezent: datoria denominată în dolari a fost forța motrice din spatele tuturor războaielor conduse de S.U.A. Creditorii de pe Wall Street sunt principalii protagoniști” (M.Ch. 18 septembrie 2022).

Al Doilea Război Mondial: Acum mai bine de 80 de ani a început cel mai mare măcel din istorie. Dacă dorim să abordăm problema „responsabilității pentru război”, atunci trebuie să răspundem mai întâi la următoarele întrebări-cheie:

- cine i-a ajutat pe naziști să ajungă la putere?
 - cine i-a condus pe aceștia pe drumul lor spre o catastrofă mondială?
- Întreaga istorie a Germaniei de dinainte de război arată că asigurarea politicilor „necesare” a fost gestionată de turbulențele financiare în care a fost cufundată lumea în urma Primului Război Mondial. Structurile-cheie care au definit strategia de dezvoltare postbelică a Occidentului, au fost instituțiile financiare centrale ale Marii Britanii și Statelor Unite - Banca Angliei și Sistemul Federal de Rezerve (F.R.S.) - precum și organizațiile financiare și industriale asociate, concepute ca mijloace de stabilire a unui control absolut asupra sistemului financiar al Germaniei și a capacității sale de a controla procesele politice din Europa Centrală.

Pentru a pune în aplicare această strategie, au fost avute în vedere următoarele etape:

- între anii 1919 și 1924 - pregătirea terenului pentru investiții financiare americane masive în economia germană;
- între anii 1924 și 1929 - stabilirea controlului asupra sistemului financiar al Germaniei și susținerea financiară a nazismului (național-socialismului);
- între anii 1929 și 1933 - provocarea și declanșarea unei crize financiare și economice majore, și asigurarea venirii la putere a naziștilor;
- din anul 1933 până în anul 1939 - cooperarea financiară cu guvernul nazist și susținerea politicilor externe expansioniste ale acestuia, cu scopul de a pregăti și declanșa un nou război mondial.

„Reparațiile de război” ale Primului Război Mondial

În prima etapă, principalele păghii pentru a asigura pătrunderea capitalului american în Europa au început cu datoriile de război din Primul Război Mondial și cu problema strâns legată de reparațiile germane. După intrarea oficială a SUA în primul război mondial, acestea au acordat aliaților (în principal Anglia și Franța) împrumuturi în valoare de 8,8 miliarde de dolari. Suma totală a datoriilor de război, inclusiv împrumuturile acordate Statelor Unite între anii 1919-1921, a depășit 11 miliarde de dolari.

Pentru a rezolva această problemă, națiunile creditoare au încercat să impună condiții extrem de dificile pentru plata reparațiilor de război pe cheltuiala Germaniei. Acest lucru a fost cauzat de fuga capitalului german în străinătate și de refuzul de a plăti impozite, ceea ce a dus la un deficit al bugetului de stat care a putut fi acoperit doar prin tipărirea masivă de mărci germane fără acoperire. Rezultatul a fost prăbușirea monedei germane - „marea inflație” din anul 1923, când dolarul valora 4,2 trilioane de mărci. Industriașii germani au început să saboteze în mod deschis toate activitățile de plată a obligațiilor de despăgubiri, ceea ce a provocat în cele din urmă faimoasa ‘criză a Ruhr-ului’ - ocuparea franco-belgiană a Ruhr-ului în ianuarie 1923.

Cercurile anglo-americane aflate la putere, pentru a lua inițiativa în propriile mâini, au așteptat ca Franța să se lase prinsă într-o aventură riscantă și să-și dovedească incapacitatea de a rezolva problema. Secretarul de stat american Hughes a subliniat:

„Este necesar să așteptăm ca Europa să se maturizeze pentru a accepta propunerea americană”. Noul proiect a fost dezvoltat în culisele firmei „JP Morgan & Co.”, la indicațiile șefului Băncii Angliei, Montagu Norman. La baza ideilor sale s-a aflat Hjalmar Schacht, reprezentant al „Dresdner Bank”, cel care le-a formulat în martie 1922, la sugestia lui John Foster Dulles (viitor secretar de stat în cabinetul președintelui Eisenhower) și consilier juridic al președintelui W. Wilson la Conferința de pace de la Paris. Dulles a dat această notă administratorului șef „J.P. Morgan & Co.”, care l-a recomandat apoi pe H. Schacht în urma consultării cu Montagu Norman, guvernatorul Băncii Angliei.

În decembrie 1923, H. Schacht a devenit manager al Reichsbank și a avut un rol esențial în apropierea cercurilor financiare anglo-americane și germane.

În vara anului 1924, la conferința de la Londra a fost adoptat proiectul cunoscut sub numele de ‘Planul Dawes’ (după numele președintelui comitetului de experți care l-a creat - bancher american și director al uneia dintre băncile grupului Morgan). El a cerut înjumătățirea despăgubirilor de război și a rezolvat problema privind sursele de acoperire ale acestora. Cu toate acestea, sarcina principală era asigurarea unor condiții favorabile pentru investițiile americane, ceea ce era posibil doar cu stabilizarea mărcii germane.

În acest scop, planul a acordat Germaniei un împrumut important, de 200 de milioane de dolari, jumătate din această sumă fiind acoperită de J.P. Morgan. Asta în timp ce băncile anglo-americane obținuse controlul nu doar a sistemului de transfer ale plăților germane, ci în mare măsură și a sistemului monetar, a sistemului de creditare, precum și a bugetului țării.

Republica Weimar

În august 1924, tradiționalul sistem financiar al mărcii germane, a fost înlocuit cu o nouă situație financiară stabilizată a Germaniei și, după cum scria cercetătorul G.D. Preparta, Republica Weimar era pusă la punct pentru: „cel mai pitoresc ajutor economic din istorie, urmat de cea mai amară roadă din istoria lumii - un potop de neoprit de sânge american vărsat în venele financiare ale Germaniei”.

Consecințele acestei situații nu au întârziat să apară. Acest lucru s-a datorat în primul rând faptului că despăgubirile de război anuale trebuiau să acopere suma datoriei plătite de aliați, formată din așa-numitul „Cerc absurd Weimar”. Aurul pe care Germania îl plătea sub formă de reparații de război a fost vândut, amanetat și a dispărut în S.U.A., unde a fost returnat Germaniei sub forma unui plan de „ajutor”, care l-a dat Angliei și Franței, iar acestea, la rândul lor, trebuiau să plătească datoria de război a Statelor Unite. Apoi a fost suprapusă cu dobânzi și trimisă din nou în Germania. În cele din urmă, toți în Germania trăiau în datorii [erau îndatorați], și era clar că, dacă Wall Street își retrăgea împrumuturile, țara ar fi suferit un faliment total.

În al doilea rând, deși creditul formal a fost emis pentru a asigura plata, acesta a reprezentat de fapt refacerea potențialului militar-industrial al țării. Adevărul este că germanii au fost plătiți în acțiuni ale companiilor pentru împrumuturile acordate, astfel încât capitalul american a început să se integreze activ în economia germană.

Valoarea totală a investițiilor străine în industria germană în perioada 1924-1929 s-a ridicat la aproape 63 de miliarde de mărci aur (30 de miliarde au fost reprezentate de împrumuturi), iar plata reparațiilor - 10 miliarde de mărci. 70% din venituri au fost asigurate de bancheri din Statele Unite, iar cele mai multe bănci erau din JP Morgan. Ca urmare, în anul 1929, industria germană se afla pe locul al doilea în lume, dar era în mare parte pe mâinile celor mai importante grupuri financiar-industriale americane.

Investițiile SUA în Germania nazistă. Rockefeller a finanțat campania electorală a lui Adolf Hitler

„Interessen-GemeinschaftFarbenindustrie”, principalul furnizor al mașinii de război germane, a finanțat 45% din campania electorală a lui Hitler în 1930 și se afla sub controlul „Standard oil” a lui Rockefeller. Morgan, prin intermediul „General Electric”, controla industria radio și electrică germană, prin AEG și Siemens (până în 1933, 30% din acțiunile AEG erau deținute de „General Electric”), prin intermediul companiei de telecomunicații ITT - 40% din rețeaua de telefonie din Germania. În plus, aceștia dețineau 30% din acțiunile companiei producătoare de avioane „Focke-Wulf”. „General Motors”, care aparține familiei DuPont, a stabilit controlul asupra „Opel”. Henry Ford a controlat 100% din acțiunile „Volkswagen”.

În anul 1926, cu participarea băncii lui Rockefeller „Dillon, Reed & Co.”, a apărut al doilea monopol industrial ca mărime din Germania, după ‘I.G. Farben’ - concernul metalurgic ‘Vereinigte Stahlwerke’ (Trustul Oțelului) Thyssen, Flick, Wolff, Feglera etc.

Cooperarea americană cu complexul militar-industrial german a fost atât de intensă și generalizată încât, până în anul 1933, sectoarele cheie ale industriei germane și marile bănci, precum Deutsche Bank, Dresdner Bank, Danat-Bank (Darmstädter und Nationalbank) etc., se aflau sub controlul capitalului financiar american. În același timp, se pregătea forța politică care urma să joace un rol crucial în planurile anglo-americane. Este vorba despre finanțarea partidului nazist, și a lui Adolf Hitler în mod personal.

După cum a scris fostul cancelar german Brüning în memoriile sale, începând din 1923, Hitler a primit importante sume de bani din străinătate. Nu se știe pe unde au ajuns acești bani, însă de primit au fost primiți prin intermediul unor bănci elvețiene și suedeze.

Se știe, de asemenea, că, în 1922, la München, a avut loc o întâlnire între A. Hitler și atașatul militar al S.U.A. în Germania - căpitanul Truman Smith - care a întocmit un raport detaliat pentru superiorii săi de la Washington (în biroul de informații militare), în care vorbea elogios despre Hitler.

Prin intermediul cercului de cunoștințe al lui Smith, Hitler a făcut cunoștință pentru prima dată cu omul de afaceri germano-american Ernst Franz Sedgwick Hanfstaengl, absolvent al Universității Harvard, care a jucat un rol important în formarea lui A. Hitler ca om politic, susținut de un sprijin financiar semnificativ, asigurându-i în același timp legături și comunicare cu personalități proeminente ale establishment-ului britanic.

Hitler a fost pregătit în politică, însă, în timp ce în Germania domnea sub Republica Weimar, partidul său a rămas la periferia vieții publice. Situația s-a schimbat dramatic odată cu începutul crizei financiare din 1929. Încă din toamna anului 1929, după ce prăbușirea bursei americane a fost declanșată de Rezerva Federală, a început cea de-a treia etapă a strategiei establishmentului financiar anglo-american.

Rezerva Federală și JP Morgan au decis să nu mai acorde împrumuturi Germaniei, inspirate de criza bancară și de depresiunea economică din Europa Centrală. În septembrie 1931, Anglia a abandonat etalonul aur, distrugând în mod deliberat sistemul internațional de plăți și tăind complet fluxul de „oxigen financiar” către Republica Weimar. Însă, în cazul partidului nazist s-a produs un miracol financiar: în septembrie 1930, ca urmare a unor donații mari de la Thyssen, „I.G. Farben „și de la industriașul Emil Kirdorf (care era un susținător ferm al lui Adolf Hitler), partidul nazist a obținut 6,4 milioane de voturi și a ocupat locul al doilea în Reichstag, după care s-au activat alte investiții generoase din străinătate. Principala legătură între marii industriași germani și finanțatorii străini devenise H. Schacht.

Acordul secret din anul 1932: Wall Street finanțează partidul nazist al lui Hitler

La 4 ianuarie 1932, a avut loc o întâlnire între finanțatorul britanic Montagu Norman (guvernatorul Băncii Angliei), Adolf Hitler și Franz Von Papen (care a devenit cancelar câteva luni mai târziu, în mai 1932). În cadrul acestei întâlniri, s-a ajuns la un acord privind finanțarea Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei (N.S.D.A.P. sau Partidul Nazist). La această reuniune au participat, de asemenea, factori de decizie politică din S.U.A. și frații Dulles, lucru pe care biografii acestora nu le place să îl menționeze. Un an mai târziu, la 14 ianuarie 1933, a avut loc o altă întâlnire între Adolph Hitler, finanțistul Germaniei, baronul Kurt von Schroeder, cancelarul Franz von Papen și consilierul economic al lui Hitler, Wilhelm Keppler, în cadrul căreia programul lui Hitler a fost aprobat în totalitate. Aici s-a rezolvat în cele din urmă problema transferului de putere către naziști, iar la 30 ianuarie 1933 Hitler a devenit cancelar. A început astfel punerea în aplicare a celei de-a patra etape a strategiei.

Atitudinea elitelor anglo-americane aflate la putere în raport cu noul guvern nazist a fost una foarte binevoitoare. Atunci când Hitler a refuzat să plătească reparațiile de război, ceea ce, firește, pune sub semnul întrebării plata datoriilor de război, nici Marea Britanie și nici Franța nu și-au manifestat vreo pretenție de plată. Mai mult, după vizita sa în Statele Unite din mai 1933, H. Schacht a redevenit șeful Reichsbank, iar după întâlnirea sa cu președintele american și cu marii bancheri de pe Wall Street, America a alocat Germaniei noi împrumuturi în valoare totală de 1 miliard de dolari.

În iunie, în timpul unei călătorii la Londra și a unei întâlniri cu Montagu Norman, Schacht a solicitat, de asemenea, un împrumut britanic de 2 miliarde de dolari, precum și reducerea și încetarea plăților pentru împrumuturile vechi. Astfel, naziștii au obținut ceea ce nu reușise să obțină guvernarea anterioară.

În vara anului 1934, Marea Britanie a semnat acordul de transfer anglo-german, care a devenit unul dintre fundamentele politicii britanice față de cel de-al Treilea Reich, iar la sfârșitul anilor 1930, Germania devenise principalul partener comercial al Angliei. Banca Schroeder devenise principalul agent al Germaniei în Marea Britanie, iar în 1936, biroul său din New York s-a asociat cu Rockefeller pentru a crea banca de investiții „Schroeder, Rockefeller & Co.”, pe care revista ‘Times’ a numit-o „axa de propagandă economică a Berlinului-Roma”. După cum Hitler însuși a recunoscut, el și-a conceput planul său pe patru ani pe baza împrumuturilor financiare străine, așa că acesta nu a avut niciodată nici cea mai mică îngrijorare.

În august 1934, compania americană Standard Oil [deținută de Rockefeller] din Germania a achiziționat 730.000 de acri de teren și a construit mari rafinării de petrol care au aprovizionat naziștii cu petrol. În același timp, Germania a primit în secret din Statele Unite cele mai moderne echipamente pentru fabricile de avioane, care urmau să înceapă producția de avioane germane.

Germania a primit un număr mare de brevete militare de la firmele americane „Pratt and Whitney”, „Douglas”, „Curtis Wright”, iar tehnologia americană construia „Junkers-87”. În 1941, când cel de-Al Doilea Război Mondial făcea ravagii, investițiile americane în economia Germaniei se ridicau la 475 de milioane de dolari. „Standard oil” a investit - 120 de milioane de dolari, „General motors” - 35 de milioane de dolari, ITT - 30 de milioane de dolari, iar „Ford” - 17,5 milioane de dolari.

Strânsa cooperare financiară și economică a cercurilor de afaceri anglo-americane și naziste a fost mediul pe fundalul căruia, în anii 1930, o politică a concilierii a dus la cel de-Al Doilea Război Mondial.

În prezent, elitele financiare ale lumii au pus în aplicare Marea Depresiune 2.0 [2008], cu o tranziție ulterioară către o „Nouă Ordine Mondială”.

Notă - Iuri Rubtsov este doctor în științe istorice, membru al Academiei Ruse de Științe Militare și membru al Asociației Internaționale a istoricilor celui de-Al Doilea Război Mondial.

Aranjament grafic – I.M.

Sursa - <https://ru-polit.livejournal.com/9212706.html> - Tradus din limba rusă de Ollie Richardson pentru Fort Russ (articolul original din 2009).

- <https://www.globalresearch.ca/history-of-world-war-ii-nazi-germany-was-financed-by-the-federal-reserve-and-the-bank-of-england/5530318> - 1 mai 2016.

- Sacsiv - <https://sacsiv.wordpress.com/2022/09/21/papusarii-razboaielor-adolf-hitler-a-fost-finatat-de-catre-rockefeller-si-federal-reserve/#more-83061> - 18 septembrie 2022.

ART-EMIS

Evaluare: ★★★★★